Please Help Me רונית שלו

רונית שלו רוקמת בעיפרון. סימני האיקס מסמנים את הדוגמא העתידה להתרקם, ומסמנים, כבהוראות רקמה, את מקום נעיצת המחט העתידה לבוא.

הדימויים בעבודות של רונית שלו לקוחים מחוברות לרוקמת החובבת. העבודות מתכתבות עם מסורת רבת שנים של רקמת נשים, המשלבת משפטי מפתח מעולמה של עקרת הבית בצירוף דימויים ביתיים־נשיים. הרקמות עצמן שימשו לקישוט הבית ובה בעת העבירו מסרים על מקומה של האישה, שאיפותיה והעולם הסובב אותה. העבודה בפורמט קבוע, ספרי דוגמאות וסימנים קבועים מייצרים זיכרון קולקטיבי של זהות והזדהות נשית המתווכת דרך סמלים, משפטים וקלישאות.

המשפטים בעבודות הרקמה הקלאסית משקפים את הטריטוריה שבה מתנהלת האישה ואת אסטרטגיות הפעולה האפשריות העומדות לפניה בביתה־שלה. העובדה שמדובר בקלישאות ובדימויים נדושים, מייצרת אותם כייצוג של עולם שאין לערער עליו. עבודות כאלה תלויות בדרך כלל במטבח, בחדר השינה ובסלון המגורים, ומעבר לקישוט הבית הן משמשות תמרור לאזהרה ולמישטור.

מעשה הרקמה עצמו הוא מנוחה ופסק זמן מעבודות הבית, אבל זהו סודן השמור של הנשים. שהרי האישה הרוקמת נראית כעסוקה למען ביתה. האובססיה להצטיין כעקרת בית, כאישה וכרעיה, מקיימת קשר הדוק עם רמת האובססיביות, הזמן וההשקעה הדרושים למלאכת הרקמה עצמה.

הריטואל של עבודת הסימון בצבע של רונית שלו מפרכת ואובססיבית לא פחות מהרקמה, ומעידה על עצמה כחסרת תכלית וחסרת תועלת. צבעי העיפרון דוהים, הבדל הגוונים חיוור (בניגוד לעושר הצבעוני והחומרי של חוטי הרקמה הבוהקים), והדימוי אליו נתכוונה, כמעט איננו נוצר.

המשטח חסר החומר, דימויי הקיטש והקלישאות המועתקות מספרי ההדרכה לרוקמת החובבת, עומדים בניגוד מוחלט למסרים אליהם מכוונת האמנית בעבודותיה, מסרים שמאיימים על שלוות עקרת הבית (Please Help Me), ומערערים על ביטחון הביתיות. המסרים מופיעים כקוד שיש לפענח, כקול נשי החותר תחת הקשר האימננטי בין אידיאת הבית המושלם לאידיאת האישה־נערה־ילדה המושלמת, תוך קריאה לעזרה וערעור המערכת הקיימת. אבל משום שהמסרים משולבים־מוחבאים־מוטמעים ברצף סגנוני דקורטיבי ובמשטח חיוור, העבודות מצביעות על עמדה דואלית לגבי יכולתם לפעול ולשנות את מרחב המחייה המצטייר בהן.

Please Help Me رونيت شليف

تطــرز رونيت شليف بالقلم الرصاص. علامات الاكس تشير الى النماذج التي ستطرز مستقبلا، كما تشير، بناء على تعليمات التطريز، الى مكان غرز الابرة الذى سيتم لاحقا.

تصويرات التطريز في عمل رونيت شليف منقولة عن كراسة لتطريز الهواة. تتراسل أعمالها مع تقاليد التطريز النسائية العريقة، التي تدمج مقولات من العالم الخاص لربة البيت إضافة الى تصويرات بيتية–نسائية. تستعمل التطريزات لتزيين البيت لكنها تتضمن في نفس الوقت رسالة عن مكانة المرأة، تطلعاتها والعالم المحيط بها. انجزت الفنانة عملها بالشكل والحجم العاديين والثابتين. كراسات نماذج التطريز والعلامات الثابتة تنتجان ذاكرة جماعية من الهوية والتضامن النسائي عبر وساطة الرموز، الجمل والكليشيهات.

تعكس الجمل في أعمال التطريز الكلاسيكية المجال الذي تعيش فيه المرأة واستراتيجيات النشاطات الممكنة المتوفرة لها في بيتها. حقيقة استعمال الكليشيهات والتصويرات المبتذلة تعني انتاجها وعرضها كتمثيل لا يمكن الاعتراض عليه. تعلق مثل هذه الأعمال عادة في المطبخ، في غرف النوم وفي صالون البيت. بالاضافة الى تزيين البيت تشكل هذه التطريزات شارات للتحذير وللرقابة والضبط.

عملية التطريز بحد ذاتها هي فترة الاستراحة من أعمال البيت، لكن هذا الأمر هو سر النساء المخفي. فالمرأة المنهمكة بالتطريز تبدو وكأنها مشغولة وتمارس عملا بيتيا. استحواذ فكرة الامتياز والتفوق كربة بيت، كامرأة وكزوجة يتواصل مع مدى الاستحواذ الملح، الوقت والجهد المطلوب توظيفهما في عملية التطريز ذاتها.

طقوس التأشير باللون في أعمال رونيت شليف، ليست أقل عناء واستحواذا منها في عملية التطريز، وتشهد على نفسها أنها عديمة الغاية وعديمة الجدوى. فعلامات الرصاص باهتة، ونلاحظ الفرق بين الألوان وبهوتها (على عكس الغنى اللوني والمادى لخيوط التطريز اللامعة)، والتصوير الذى أرادته الفنانة يكاد لا يتحقق.

المسطح الخالي من المادة، التصويرات الكيتش المبتذلة والكليشيهات المنسوخة عن كتب الارشاد لتطريز الهواة، تتناقض كليا مع الرسالة والعبر التي تبغيها الفنانة في أعمالها. إنها العبر التي تهدد سكينة ربة البيت وهدوئها (Please Help Me)، وتهدد الامن البيتي. تظهر هذه الرسائل والعبر كرموز يجب فكفكتها، كصوت نسائي يتآمر على العلاقة الحميمية بين أمثولة البيت النموذجي وأمثولة المرأة–الفتاة–الطفلة الكاملة، من خلال طلب المساعدة والاخلال بالنظام القائم. لكن بما أن العبر متضمنة–مخفية–منصهرة داخل تسلسل من الديباجة والزخرفة على مسطح باهت، فأن هذا العمل الفني يشير الى ازدواجية قدرتها على العمل وتغيير حيز الحياة المنبثق عنها.

The fact that these are hackneyed images and trite clichés renders them a representation of an incontestable world

حقيقة استعمال الكليشيهات والتصويرات المبتذلة تعني انتاجها وعرضها كتمثيل لا يمكن الاعتراض عليه

העובדה שמדובר בקלישאות ובדימויים נדושים מייצרת אותם כייצוג של עולם שאין לערער עליו

Please Help Me Ronit Shalev

Ronit Shalev embroiders in pencil. The intended design is outlined in "X"es, marking the places in which to insert the needle, as in needlepoint instructions.

The images in Shalev's works are drawn from 'embroidery for the beginner' instruction books. The works correspond with an age-old tradition of needlepoint samplers, incorporating key mottoes from a homemaker's world with domestic-female images. The samplers themselves were used as household decorations, and at the same time, conveyed messages concerning the woman's place, her ambitions, and the world around her. The format is fixed; pattern books and standard signs generate a collective memory of female identity and identification, mediated via symbols, catchphrases and clichés.

The maxims in classic needlepoint reflect the territory in which the woman operates and the possible *modi operandi* she can choose from in her own home. The fact that these are hackneyed images and trite clichés transforms them into a representation of an incontestable world. Such pieces are usually hung in the kitchen, the bedroom and the living room; beyond a domestic decoration, they function as a warning sign and a means for governing.

The act of embroidery itself furnishes rest and time-out from domestic chores, but this is a woman's closely guarded secret. While embroidering, the woman appears to be busy, exerting herself for the household. The obsession to excel as a housewife, a woman and a wife, is directly proportionate to the degree of obsession, time and effort that has to be invested in the embroidery act itself.

Shalev's ritual of color signification is as arduous and obsessive as needlework, revealing itself as pointless and futile. The colors are faded, there are only faint distinctions in hues (as opposed to the color and material richness of the bright embroidery threads), and the image intended is barely created.

The material-less surface, the kitsch images and the clichés copied from 'embroidery for the beginner' guides are diametrically opposed to the messages the artist wishes to convey in her works, messages that threaten the homemaker's peace of mind ("Please Help Me"), undermining the domestic security. The messages are introduced as a code that must be deciphered; as a female voice subverting the immanent link between the ideal of the perfect home and the ideal of the perfect woman-girl; they are a cry for help and an undermining of the existing system. However, since the messages are incorporated-concealed-assimilated in a decorative stylistic sequence and a pale surface, the works indicate an ambiguous position regarding their capacity to change the living space they depict.

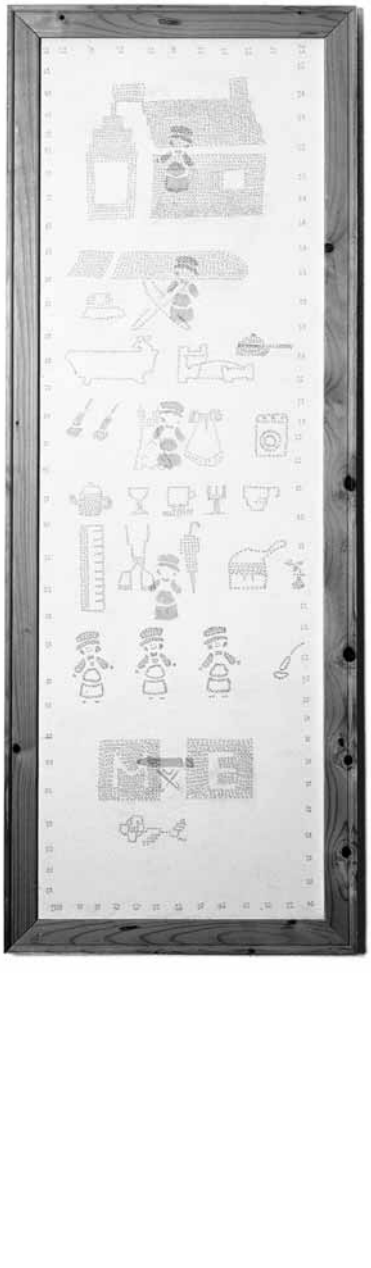

EAST - WEST
HOME IS BEST

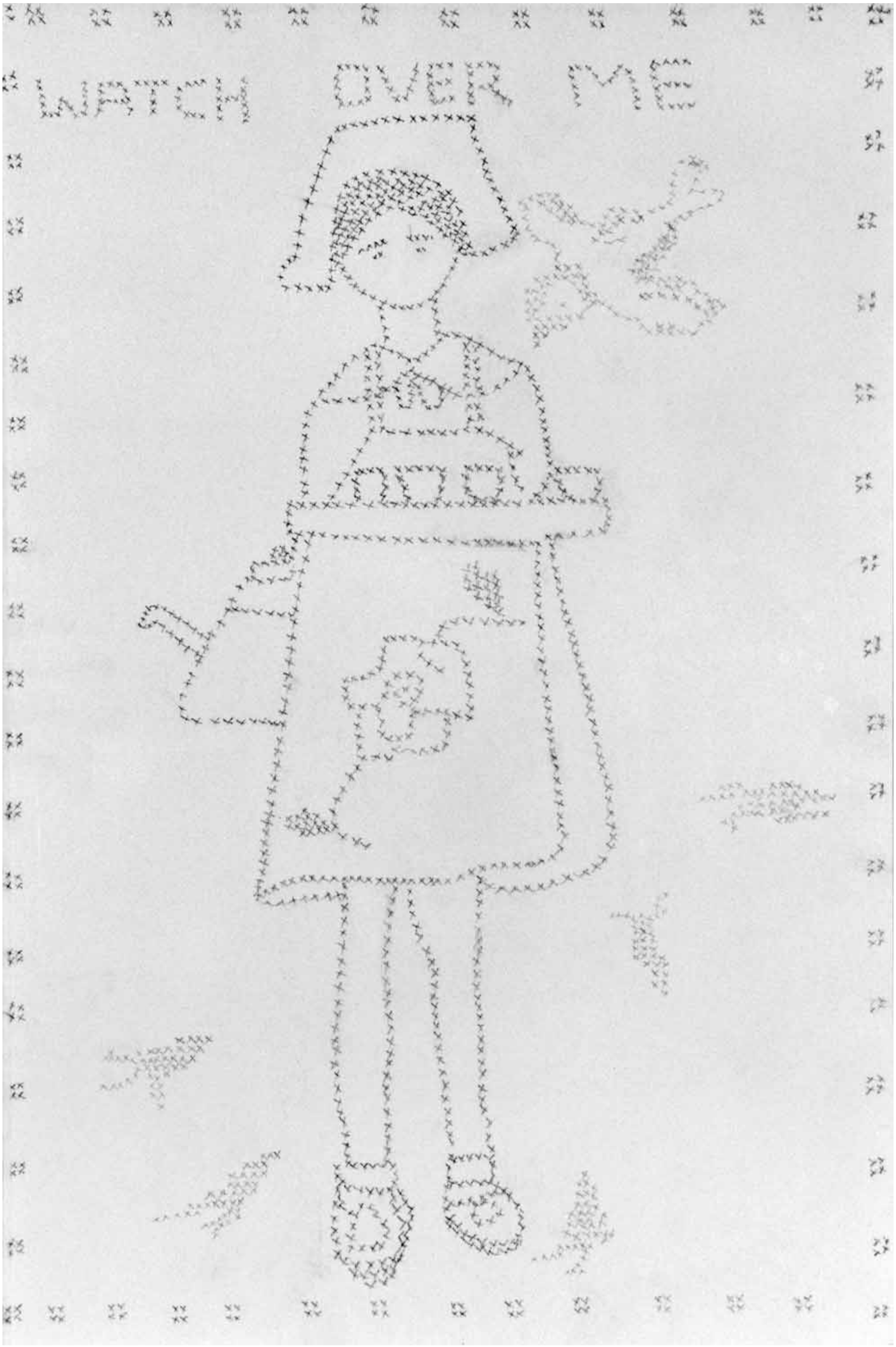
WATCH OVER ME

It's a girl

Thank you for having us

PLEASE HELP ME